

תא חזי, דלא רבי קדשא בריך הוא אלא לדאזעיר, ולא אזעיר אלא
 לדרבי. ופאה איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא, פמה איהו
 רב בעלויא לשהוא עלמא. עד כאן. מאן דפסק יתפסק. מאן דקצר
 יתקצר. מאן דקצר יתארך. רצונו לומר מאן דפסק מלין דאורייתא
 על מלין בטלין יתפסקון חייהי מהאי עלמא ודיניה קיימא בשהוא
 עלמא. מאן דקצר אמן ולא מאריך גו נייחא יתקצר מחיין דהאי
 עלמא. מאן דאמר אחד אעטריך לחטפא אלף ולקצר קריאה
 דיליה ולא יעפב בהאי אות כלל, ומאן דיעביד דא יתארכון חיי.
 (אלו הם חדושים שהגידו לרבי שמעון בר יוחאי בישיבה של מעלה), (עד כאן התוספתא)

**וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה. אֵינוֹן חַיִּין בְּלָהוּ לְעֵילָא, מֵאָה שָׁנָה
 לְעֵילָא. וְעֶשְׂרִים שָׁנָה לְעֵילָא, וְשִׁבְעַ שָׁנִים
 לְעֵילָא, בְּלָהוּ הוּוּ בְּדָקָא יְאוּת.**

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן (דף קכג ע"א) **תָּא חַזִּי רָזָא דְּמַלְתָּ, מָאִי
 שָׁנָא בְּכַלְהוּ דְּאָמַר שָׁנָה שָׁנָה, וּבְאֵינוֹן שִׁבְעַ
 דְּאָמַר שָׁנִים. דְּכַתִּיב מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, וּלְבַתָּר**

לשון הקודש

שפתוב שנים.

של העולם הזה. מי שאומר אחד, צריך
 לחטף האלף ולקצר את הקריאה
 שלה, ולא יתעפב באות הזו כלל, ומי
 שיעשה את זה יתארכו ימיו. ואלו
 החדושים שהגידו לרבי שמעון בר יוחאי
 בישיבה של מעלה. [ע"כ התוספתא
**וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה. אֵינוֹן חַיִּין שָׂרָה. אוֹתָם חַיִּים כָּלָם
 לְמַעְלָה. מֵאָה שָׁנָה לְמַעְלָה, וְעֶשְׂרִים
 שָׁנָה לְמַעְלָה, וְשִׁבְעַ שָׁנִים לְמַעְלָה, כָּלָם
 חַיִּין כְּרְאוּי.**

**אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בַּא רְאָה אֶת סוּד
 הַדָּבָר, מַה שׁוֹנָה בְּכָלָם שְׁאָמַר שָׁנָה**

**בַּא רְאָה שְׁאֵינוֹ מְגִדֵּל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא אֵלָא לְמִי שְׁמַקְטִין, וְלֹא מַקְטִין
 אֵלָא לְמַתְגַּדֵּל. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁמַקְטִין
 אֶת עַצְמוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּה הוּא גְּדוּל
 בְּעֵלוֹי לְאוּתוֹ הָעוֹלָם. עַד כָּאן. מִי
 שְׁפַסֵּק יְפַסֵּק. מִי שְׁקָצַר יִתְקַצֵּר. מִי
 שְׁקָצַר יִתְאַרְךָ. רְצוֹנוֹ לֹמַר, מִי שְׁפוֹסֵק
 בְּדַבְּרֵי תוֹרָה עַל דְּבָרִים בְּטָלִים –
 יְפַסְקוּ חַיֵּיו מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, וְדֵינוּ קַיָּם
 בְּעוֹלָם הַהוּא. מִי שְׁמַקְצֵר בְּאֵמֶן וְלֹא
 מְאָרִיךְ תוֹךְ מְנוּחָה – יִתְקַצֵּר מֵהַחַיִּים**

שבע שנים. אלא כלא חד. מאה שנה כללא דכלא
 (נ"א כלא כחדא ברזא דמאה ברבאן בכל יומא. וכן עשרים שנה דאתפליל עלאה סתימא
 דכל סתימין, ובגין כך פתיב שנה רזא דיהודא). **קדשא בריך הוא**
דאתפליל מאתר עלאה סתימא דכל סתימין במאה
ברזא דמאה ברבאן דכל יומא, וכן עשרים שנה,
ובגין כך פתיב שנה רזא דיהודא דלא אתפרש
מחשבה ויזבלא לעלמין.

שבע שנים אלין אתפרשן ונפקאן מבכללא
סתימאה דלעילא. ואף על גב דכלא יהודא
חדא, אבל מתפרשן בדינא ורחמי בכמה סטרין
ואורחין מה דלא הוי הכי לעילא. ובגין כך פתיב
שנה רזא דיהודא דלא אתפרש לעלמין. שבע שנים
אלין אתפרשאן בדינא ורחמי בכמה סטרין ואורחין
מה דלא הוי הכי לעילא. ובגין כך באלין שבע שנים

לשון הקודש

ומשום כך פתוב שנה, סוד היהוד, שלא
 נפרדים המחשבה והיזבל לעולמים.
שבע השנים הללו התפרדו ויצאו
 מכלל הנסתר שלמעלה. ואף על גב
 שהכל יחוד אחד, אבל נפרדים בדין
 ורחמים בכמה צדדים ודרכים מה שלא
 היה כך למעלה. ומשום כך פתוב שנה,
 סוד היהוד שלא נפרד לעולמים. שבע
 השנים הללו נפרדים בדין ורחמים
 בכמה צדדים ודרכים מה שאין כן

שנה, ובאותם שבע אמר שנים, שפתוב
 מאה שנה ועשרים שנה, ואחר כך שבע
 שנים? אלא הכל אחד. מאה שנה –
 הפלל של הפל ונ"א הכל באחד בסוד של
 מאה ברכות בכל יום. וכן עשרים שנה, שנכלל
 העליון, הנסתר של כל הנסתרים. ומשום כך פתוב
 שנה, הסוד של היהוד. הקדוש ברוד הוא
 שנכלל במקום עליון, הנסתר של כל
 הנסתרים במאה, בסוד של מאה
 ברכות של כל יום, וכן עשרים שנה.

בְּתִיב בְּהוּ שָׁנִים וְלֹא שָׁנָה, וּבְלָהוּ אֶקְרוֹן חַיִּים. וַיְהִיו חַיֵּי שָׂרָה, דְּהוּוּ מִמֶּשׁ דְּאֶתְבְּרִיאוּ וְאֶתְקַיְיְמוּ לְעֵילָא.

אָמַר רַבִּי תַּיִיא הָא אִוְקְמוּתָ דְהָא כִּד אֶתְעַקְד יִצְחָק בַּר תְּלָתִין וְשִׁבְע שָׁנִים הָוָה, וּכְיִוֵן דְּאֶתְעַקְד יִצְחָק מִיַּת שָׂרָה, דְּכְתִיב וַיָּבֵא אַבְרָהָם לְסָפֵד לְשָׂרָה וּלְבַבְתָּהּ. מֵאִין בָּא, מֵהַר הַמּוֹרִיָּה בָּא מְלַמְעַקְד לִיָּה לְיִצְחָק, וְאִינוֹן תְּלָתִין וְשִׁבְע שָׁנִין מִיּוֹמָא דְאֶתְיִילִיד יִצְחָק עַד שְׁעָתָא דְאֶתְעַקְד אִינוֹן הָוּוּ חַיֵּי שָׂרָה וְדָאֵי כְּחוֹשְׁבֵן וַיְהִי"ו בְּגִימַטְרִי"א תְּלָתִין וְשִׁבְע שָׁנִין הָוּוּ כְּמָה דְאֶתְמַר מִדְּאֶתְיִלִיד יִצְחָק עַד דְּאֶתְעַקְד.

רַבִּי יוֹסִי פִּתַח וְאָמַר, (תהלים צח) מְזֻמּוֹר שִׁירוֹ לִי שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ וּזְרוּעַ קִדְשׁוֹ. הָאֵי קָרָא אִוְקְמוּתָ תְּבְרִיא, דְּפָרוֹת אָמְרוּתָ. כְּמָה דְּכְתִיב, (שמואל א' 1) וַיִּשְׁרְנָה הַפָּרוֹת בַּדָּרְךָ. מֵאֵי

לשון הקודש

מְלַמְעַקְד אֶת יִצְחָק, וְאוֹתָם שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְע שָׁנִים מִיּוֹם שְׁנוּלִיד יִצְחָק וְעַד הַשְּׁעָה שְׁנַעְעַקְד, הֵם הָיוּ חַיֵּי שָׂרָה. וְדָאֵי כְּחוֹשְׁבֵן וַיְהִי"ו בְּגִימַטְרִיא שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְע שָׁנִים הָיוּ, כְּמוֹ שְׁנַתְבְּאָר, מִשְׁנוּלִיד יִצְחָק וְעַד שְׁנַעְעַקְד.

רַבִּי יוֹסִי פִּתַח וְאָמַר, (תהלים צח) מְזֻמּוֹר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ וּזְרוּעַ קִדְשׁוֹ. הַפְּסוּק

לְמַעַלָּה. וּמִשׁוּם כִּד בְּשִׁבְע הַשָּׁנִים הִלְלוּ בְּתוֹב בְּהֵם שָׁנִים וְלֹא שָׁנָה. וּבְכֵלֶם נִקְרְאִים חַיִּים. וַיְהִיו חַיֵּי שָׂרָה, שְׁהָיוּ מִמֶּשׁ, שְׁנַבְרָאוּ וְהִתְקַיְיְמוּ לְמַעַלָּה.

אָמַר רַבִּי תַּיִיא, הֵנָּה פְּרָשׁוּתָ, שְׁהָרִי כְּאֶשֶׁר נַעְקַד יִצְחָק, הוּא הָיָה בֵּן שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְע שָׁנִים, וּכְיִוֵן שְׁנַעְעַקְד, מֵתָה שָׂרָה, שְׁכְּתוּב וַיָּבֵא אַבְרָהָם לְסָפֵד לְשָׂרָה וּלְבַבְתָּהּ. מֵאִין בָּא? מֵהַר הַמּוֹרִיָּה בָּא,

וַיִּשְׁרְנָה, דִּהּוּ אָמְרֵי שִׁירְתָּא חֲדָתָא. וּמַאי שִׁירָה
אָמְרוּ. מְזֻמּוֹר שִׁירוֹ לִי שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה.
הָכָא אֵית לְאַסְתַּפְּלָא, דְּכָל מַה דְּנִרָא קִדְשָׁא בְּרִיד
הוּא בְּעֵלְמָא כְּלָהוּ אָמְרֵי תִשְׁבְּחָן וְשִׁירְתָּא
קַמִּיה בֵּין לְעֵילָא בֵּין לְתַתָּא, וְאִי תִימָא דְאִינְהוּ
מִגְרַמִּייהוּ (ד"א ל"ג הו"ו) אָמְרֵי שִׁירְתָּא דָּא, הָכִי הוּא וְדָאֵי
דְרָזָא עֲלָאָה אִיהוּ, אֲבָל חֲנִי, אֲרוֹנָא חָזָה עַל גַּבִּייהוּ,
וּכְיוּן דְאֲרוֹנָא אֲשַׁתְּקִיל עֲלֵיהוּ וְשׁוֹיְהָ לְעֵילָא אִינּוּן
שְׁרִירוֹ (ג"א לָא שְׂכִיבּוּ ב) שִׁירְתָּא, דְהָא כְיוּן דְאֲתַנְטִיל
מִנֵּיהוּ אֲרוֹנָא חָזוּ גַעְאן כְּאוֹרַח שְׁאֵר פְּרוֹת דְעֵלְמָא
וְלָא אָמְרוּ שִׁירְתָּא. וְדָאֵי אֲרוֹנָא (דף קכג ע"ב) דְעַל גַּבִּייהוּ
עֶבֶד לֹון לְזַמְרָא.

מְזֻמּוֹר. הָא אוֹקְיֻמְנָא, וְאֲתַמַּר בְּכָלֵא כְתִיב מְזֻמּוֹר
לְדָוִד אוֹ לְדָוִד מְזֻמּוֹר. וְהָכָא לָא אָמַר

לשון הקודש

הַיּוֹם אוֹמְרִים אֶת הַשִּׁירָה הַזֶּה - כִּדְ זֶה
וְדָאֵי! שְׁזַהּוּ סוּד עֲלִינוּ. אֲבָל אֵלּוּ, הָאָרוֹן
הָיָה עַל גִּבּוֹ. וּכְיוּן שְׁהָאָרוֹן נִשְׁקַל עֲלֵיהֶם
וְשִׁמּוּהוּ לְמַעְלָה, הֵן שָׁרוּ וְג"א לָא שְׂכִיבּוּ
שִׁירָה, שְׁחֲרֵי בֵּינוּן שְׁנַנְטִיל מִהֵן הָאָרוֹן,
הֵיוּ גּוֹעוֹת בְּדֶרֶךְ שְׁאֵר הַפְּרוֹת שֶׁל
הָעוֹלָם וְלָא אָמְרוּ שִׁירָה. וְדָאֵי שְׁהָאָרוֹן
שְׁעַל גִּבּוֹן עָשָׂה אוֹתָן לְזַמְרָא.

מְזֻמּוֹר. חֲרִי בְּאֲרַנְג, וְנִתְבְּאֵר, וּבְכָל

הַזֶּה בְּאֲרוֹהוּ הַחֲבָרִים שְׁתַּפְּרוֹת אָמְרוּ
אוֹתוֹ, בְּכַתּוּב (שְׁמוּאֵל-א' ו) וַיִּשְׁרְנָה הַפְּרוֹת
בְּדֶרֶךְ, שְׁהֵיוּ אוֹמְרוֹת שִׁירָה חֲדָשָׁה.
וְאִיזוֹ שִׁירָה הֵן אָמְרוּ? מְזֻמּוֹר שִׁירוֹ לְה'
שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה.

כָּאֵן יֵשׁ לְהַסְתַּפְּלָא, שְׂכָל מַה שְׂבָרָא
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם, בְּלָם אוֹמְרִים
שִׁירָה וְתִשְׁבְּחוֹת לְפָנָיו, בֵּין לְמַעְלָה בֵּין
לְמַטָּה. וְאִם תֵּאמַר שֶׁהֵם מַעֲצָמָם וְד"א

דָּוֶד בְּלָל. אֵלֶּא מְזֻמּוֹר דְּרוּחַ קְדָשָׁא זְמִין לְזַמְרָא לִיה
 לְזַמְנָא דְיוֹקִים קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל מַעְפָּרָא.
 וּבְדִין שִׁירוֹ לִי שִׁיר חֲדָשׁ, בְּדִין אִיהוּ חֲדָשׁ, דְּהָא
 שִׁירְתָּא כְּהָא לֹא אֶתְמַר מִיוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא.

תּוֹסֵפְתָא

רבי יוסי בן רבי יהודה אָזִיל לְמִיחְמֵי לְרַבִּי חֵיָא, אָמַר לִיה לִימָא
 מַר אֵי שָׁמַע הָאֵי פְרָשְׁתָּא הִיךְ אָמְרוּ מֵאִרֵי מַתְנִיתָא דְפֶרֶשְׁוֹהָ
 בְּעַנְיָנָא דְנִשְׁמַתָּא. אָמַר וּכְפָאָה חוֹלְקֵיהוֹן דְּעַדִּיקָא בְּעֲלָמָא דְאַתִּי,
 דְּכַךְ הִיא אֹרִייתָא בְּלִפְהוֹן פְּמַבּוּעָא רַבָּא דְמֵיָא, דְאַף עַל גַּב
 דְּמַסְתִּימִין לִיה, מַסְגִּיאוֹת מֵיָא פְתַחֵי מַבּוּעֵין דְנִבְעִין לְכָל עֵיבַר.

תָּא שָׁמַע רַבִּי יוֹסִי רְחִימָא אֶתְ, אָנָּא אִימָא לָךְ בְּהָאֵי פְרָשְׁתָּא,
 לְעוֹלָם אֵין גּוּף הָאָדָם נִכְנָס בְּחֻשְׁבוֹן הַעֲדִיקִים עַל יַד הַדּוּמָה,
 עַד שְׁתֵּרָאָה הַנִּשְׁמָה פְּנִקְס סִימָנָא שְׁנוֹתַנִּין לָהּ הַכְּרוּבִים בְּגֵן עֲדָן.
 אָמַר רַבִּי יוֹסִי אָנָּא שָׁמַעְנָא דְהָא נִשְׁמַתָּא בְּתַר דְּעֵיילַת תַּמָּן הִיא

לשון הקודש

אֲשֶׁרֵי חֲלָקְסָם שֶׁל הַעֲדִיקִים בְּעוֹלָם הַכָּא,
 שֶׁכָּף הַתּוֹרָה הִיא בְּלִבָּם כְּמַעֲזֵן גְּדוֹל שֶׁל
 מַיִם, שְׂאֵף עַל גַּב שְׁסוֹתַמִּים אוֹתוֹ –
 מֵרַב הַמַּיִם פּוֹתַחִים מַעֲזֵנוֹת שְׁנוּבְעִים
 לְכָל עֵבֶר.

בֵּא תִשְׁמַע, רַבִּי יוֹסִי, אֶהוּב אֶתְהָ. אָנִי
 אָמַר לָךְ בְּפֶרֶשָׁה הַזֹּאת, לְעוֹלָם אֵין גּוּף
 הָאָדָם נִכְנָס בְּחֻשְׁבוֹן הַעֲדִיקִים עַל יַד
 הַדּוּמָה, עַד שְׁתֵּרָאָה הַנִּשְׁמָה פְּנִקְס סִימָן
 שְׁנוֹתַנִּים לָהּ הַכְּרוּבִים בְּגֵן עֲדָן.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אָנִי שָׁמַעְתִּי שֶׁהִנֵּה
 הַנִּשְׁמָה, אַחַר שֶׁנִּכְנְסַת לְשָׁם, הִיא

כְּתוּב מְזֻמּוֹר לְדוֹד אוֹ לְדוֹד מְזֻמּוֹר, וּכְאֵן
 לֹא אָמַר דָּוֶד בְּלָל. אֵלֶּא מְזֻמּוֹר,
 שְׁעֵתִידָה רוּחַ הַקְּדָשׁ לְזַמֵּר אוֹתוֹ בְּזִמְן
 שִׁיקִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִן
 הָעֶפֶר, וְאֵז שִׁירוֹ לְהֵי שִׁיר חֲדָשׁ. אֵז הוּא
 חֲדָשׁ. שְׁהֵרֵי שִׁירָה כּוֹז לֹא נֶאֱמָרָה מִיּוֹם
 שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם.

תּוֹסֵפְתָא

רַבִּי יוֹסִי בֶן רַבִּי יְהוּדָה הִלֵּךְ לְרֵאוֹת
 אֶת רַבִּי חֵיָא. אָמַר לוֹ, יֹאמַר מַר אִם
 שָׁמַע אֶת הַפְּרָשָׁה הַזֹּאת, אֵיךְ אָמְרוּ בְּעַלֵי
 הַבְּרִיתָא שֶׁפֶרְשׁוּהָ בְּעַנְזֵן הַנִּשְׁמָה. אָמַר,

אזלת לסלקא לאתרה לעילא ולא למיחת לתתא, אבל קודם שתעלה ותפנס נעשת אפטרופוס הגוף על יד דומה ומראה לו שראוי הוא לקבל שכר ארבע מאות עולמות.

אמר רבי חייא הא רבי אלעזר אמר, דהא דומה ידע קודם משום דמכרוי עליה בגנתא דעדן. אבל אנא כד שמענא, די בעדנא דיהבין ליה פנגקסא חזר על גופא לאעיל ליה בפתקא דצדיקיא על ידוי דדומה. הדא הוא דכתיב אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני. מהו כסף השדה, דא כסופא דעלמין ארבע מאות דיהבין ליה לאחסנא.

רב יוסף פד הוה שמע פרושתא דא ממאריהון דמתיבתא, הוה אמר, מאן דאיהו עפרא מאי קא (ריקא) זכי להאי. מאן יזכה ומאן יקום הדא הוא דכתיב, (תהלים כד) מי יעלה בהר יי וגו'.

אמר רבי אבא תא חזי מאי דכתיב וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף, דא הוא כסופא רבתא דאינון עלמין וכסופין. ארבע מאות שקל כסף, ארבע מאות עולמות והנאות וכסופין. עובר לסוחר. רב נחמן אמר שיעבור כל

לשון הקודש

מאות העולמות שנותנים לו לירשה. **בשרב** יוסף הוה שומע הפרשה הזו מראשי הישיבה, הוה אומר: מי שהוא עפר, מה הוא ריקו זוכה לזה? מי יזכה ומי יקום? זהו שכתוב (תהלים כד) מי יעלה בהר ה' וגו'.

אמר רבי אבא, בא ראה מה שכתוב, וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף. זהו הכסוף הגדול שהם עולמות וכסופים. ארבע מאות שקל כסף – ארבע מאות עולמות והנאות וכסופים. עבר לסוחר – רב נחמן אמר, שיעבר כל שערי שמים

הולכת לעלות למקומה למעלה, ולא לרדת למטה. אבל קדם שתעלה ותפנס, נעשית אפטרופוס הגוף על יד דומה, ומראה לו שראוי הוא לקבל שכר ארבע מאות עולמות.

אמר רבי חייא, הנה רבי אלעזר אמר, שהרי דומה יודע קדם, משום שמכרויים עליה בגן עדן. אבל אני כד שמעתי – שבזמן שנותנים לה פנגקס, חוזרת על הגוף להכניסו בפתק של הצדיקים על ידי דומה. זהו שכתוב אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני. מה זה כסף השדה? זה הכסוף של ארבע

שְׁעָרֵי שָׁמַיִם וִירוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה וְאִין מוֹחָה בְּיָדָהּ.

תָּא חֲזִי מַה כְּתִיב וְאַחֲרֵי כֵן קָבַר אַבְרָהָם אֶת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ, וְנִמְנָה עִם שָׂאֵר הַצְּדִיקִים בְּחִבּוּרָתָם מִפְּתָקָא דְמִמְנָא עַל יְדוּי דְדוּמָה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק הָכִי גְמִירָנָא כָּל אֵינּוֹן דְּכְתִיבִין בִּירוּי דְדוּמָה וּמִמְנָן עַל יְדוּי יְקוּמוֹן לְזִמְנָא דְזִמְיִן לְאַחֵיא דִּי יִרִי עִפְרָא. וְוִי לְהוֹן לְרִשִׁיעֵיא דְלָא כְּתִיבִין עַל יְדוּי בְּפִתְקָא, שְׂיֵאבְדוּ בְּגִיהֶנֶם לְעֵלְמִין, וְעַל דָּא נְאָמַר (דְּנִיאל יב) וּבָעֵת הַהִיא יִמְלֹט עִמָּךְ כָּל הַנְּמַצָּא כְּתוּב בַּסֵּפֶר, (עד כאן תוספתא)

זהר:

אָמַר רַבִּי חֵיָא כְּתִיב, (קהלת א) אִין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ. וְהָכָא שִׁירְתָּא דָּא אִיהִי חֲדָשׁ וְאִיהִי תַחַת הַשָּׁמַשׁ, דְּהָא תַחַת שְׁמַשָּׁא לְהוּי. וּמַאי אִיהוּ דָּא סִיְהָרָא, וּכְדִין הוּי חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ. מָאי טַעְמָא בְּגִין כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה. וּמַאן אֵינּוֹן נִפְלְאוֹת, תָּאִי דְכְּתִיב הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ וְזָרַע קִדְשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה לּוֹ. לְמַאן (דף קכד ע"א) לְהֵהוּא דְרַגָּא דְאָמַר שִׁירְתָּא דָּא, בְּגִין

לשון הקודש

(דְּנִיאל יב) וּבָעֵת הַהִיא יִמְלֹט עִמָּךְ כָּל הַנְּמַצָּא כְּתוּב בַּסֵּפֶר. עד כאן תוספתא

זהר:

אָמַר רַבִּי חֵיָא, כְּתוּב (קהלת א) אִין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, וְכָאן שִׁירָה זוּ הִיא חֲדָשׁ, וְהִיא תַחַת הַשָּׁמַשׁ, שְׁהָרִי תַחַת הַשָּׁמַשׁ הִיא, וּמִי הִיא? זוּ הַלְבָנָה. וְאִזּוּ יֵשׁ חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה. וּמִי הֵם הַנִּפְלְאוֹת? זֶה שְׁכַתוּב הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ וְזָרַע קִדְשׁוֹ.

וִירוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה, וְאִין מוֹחָה בְּיָדוֹ. בַּא רָאָה מַה כְּתוּב, וְאַחֲרֵי כֵן קָבַר אַבְרָהָם אֶת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ. וְנִמְנָה עִם שָׂאֵר הַצְּדִיקִים בְּחִבּוּרָתָם מִפְּתָקָא שֶׁל הַמְּנָה עַל יְדוּי דוּמָה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּדָ לְמַדְנּוּ, כָּל אוֹתָם שְׁכַתוּבִים בִּיְדֵי דוּמָה וּמְמַנִּים עַל יְדוּי, יְקוּמוּ לְזִמְנָן שְׁעֵתִיד לְהַחֲיוֹת שׁוּכְנֵי עִפְרָא. אוּי לְרִשְׁעִים שְׂאִינָם כְּתוּבִים עַל יְדוּי בְּפִתְקָא, שְׂיֵאבְדוּ בְּגִיהֶנֶם לְעוֹלָמִים, וְעַל זֶה נְאָמַר